Р Е Ш Е Н И Е
№ 43266

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 50 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7404** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на Агенция по вписванията, представлявана от изпълнителния директор Е. И., подадена чрез процесуален представител юрисконсулт Д. К., против решение № ППН-01-387/2025 от 15.05.2026 г. на Комисията за защита на личните данни, постановено по жалба с рег. № ППН-01-387 от 31.03.2025 г., в частта му по т. 1 и т. 2, с която: жалбата на Л. И. Т. е обявена за основателна за извършено от Агенция по вписванията нарушение на чл. 5, § 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 – принципа на свеждане на данните до минимум, изразяващо се в осигуряването на свободен достъп до лични данни: ЕГН, постоянен адрес и подпис, на потребители на електронния Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел (ТРРЮЛНЦ) до 16.04.2025 г., чрез обявяването им в електронното дело на „Сталимекс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за които данни не е предвидено осигуряването на такъв достъп в закон и на основание чл. 83, § 5, буква „а“ във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е наложена на Агенция по вписванията имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) евро.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с принципа на съразмерност и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК. Жалбоподателят поддържа, че Агенцията по вписванията не е извършила нарушение на чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента, тъй като обработването на процесния учредителен акт е осъществено на валидно правно основание по чл. 6, § 1, б. „в“ и б. „д“ от Регламента – за

изпълнение на законово задължение и задача от обществен интерес, възложена на администратора по силата на Търговския закон (ТЗ) и Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ЗТРРЮЛНЦ). Твърди се, че органът е действал в условията на обвързана компетентност, като по силата на чл. 13, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ и Наредба № 1 от 14.02.2007 г. задължението за представяне на препис със заличени лични данни е възложено изцяло на заявителя в регистърното производство, поради което администраторът няма правомощие служебно да коригира или редактира предоставените документи. На следващо място се изтъква, че още преди издаване на решението на КЗЛД, по повод подадено от субекта на данни искане от 09.04.2025 г., Агенцията е предприела незабавни действия и на 16.04.2025 г. в регистъра е обявен препис от учредителния акт със заличени лични данни, поради което твърдяното нарушение е било доброволно преустановено. Поддържа се, че налагането на имуществена санкция е необосновано, извършено при формално изброяване на критериите по чл. 83, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 и в нарушение на принципа на пропорционалност по чл. 83, § 1 от Регламента и чл. 6 от АПК, тъй като не са обработвани специални категории данни, няма настъпили вреди за лицето и органът е съдействал изцяло в производството. По съображения за отпаднал предмет на производството и несъразмерност се иска цялостна отмяна на оспореното решение в обжалваните му части. При условията на евентуалност, в случай че съдът приеме наличие на извършено нарушение, се прави искане за изменение на оспорения акт чрез значително намаляване на размера на наложената имуществена санкция съобразно критериите за справедливост и доброволното преустановяване на нарушението. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Агенция по вписванията, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, редовно призован за съдебното заседание, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Р. Ч.-П., е депозирала писмени бележки от 12.10.2026 г., с които оспорва изцяло подадената жалба. Поддържа, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, пълно изясняване на фактите и при точно прилагане на материалния закон. Изтъква се, че Агенцията по вписванията има качеството на администратор на лични данни съгласно практиката на СЕС по дело C-200/23, като осигуряването на свободен публичен достъп до ЕГН, постоянен адрес и саморъчен подпис в интернет пространството безспорно надхвърля законовите изисквания за оповестяване и съставлява нарушение на чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента. Посочва се, че наложената санкция е правилно индивидуализирана съобразно критериите по чл. 83, § 2 от Регламента и е определена в размер, съобразен с тежестта на нарушението и предходните нарушения на администратора. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, както и да бъде отхвърлено евентуалното искане за намаляване на санкцията. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, а при евентуално уважаване на жалбата прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски.

Заинтересованата страна – Л. И. Т., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е допустима, като подадена законоустановения 14-дневен по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Не се спори между страните, че заинтересованата страна Л. И. Т. е управител и едноличен

собственик на капитала на търговското дружество „Сталимекс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица].
Не се спори между страните, че на 31.08.2016 г. от едноличния собственик на капитала Л. Т. е бил съставен и подписан У. акт на „Сталимекс“ ЕООД, в т. 6 и т. 8 на който са вписани трите имена на управителя, неговият Единен граждански номер (ЕГН) и постоянен адрес, както и че въз основа на подадено по електронен път заявление образец А4 с вх. рег. № 20160901144022 от 01.09.2016 г., на 09.09.2016 г. длъжностното лице по регистрацията към Агенция по вписванията е извършило вписване № 20160909092448 по електронната партида на „Сталимекс“ ЕООД в ТРРЮЛНЦ, с което е обявило представения У. акт от 31.08.2016 г. във вида, в който е подаден от заявителя, без да е представен заверен препис със заличени лични данни. Безспорно се установява също така, че в резултат на това обявяване, документът, съдържащ трите имена, ЕГН, постоянен адрес и саморъчен подпис на Л. Т., е станал част от електронното досие на дружеството в регистъра и е бил поставен в режим на напълно свободен, пряк и безплатен публичен достъп през интернет портала на Агенция по вписванията за неограничен кръг потребители.
Установява се по делото, че Л. Т. на 29.03.2025 г. е извършил справка в интернет, при която е установил наличието на активен електронен линк към публичния портал на ТРРЮЛНЦ, чрез който директно и автоматично се зарежда и изтегля учредителният акт на „Сталимекс“ ЕООД с незаличени негови ЕГН, постоянен адрес и саморъчен подпис. По този повод Т. е изпратил електронно съобщение на 29.03.2025 г. до техническата поддръжка на Агенция по вписванията с настояване за заличаване на личните му данни, а на 31.03.2025 г. е депозирал по електронен път пред КЗЛД жалба с рег. № ППН-01-387 срещу Агенция по вписванията за незаконосъобразно обработване на личните му данни чрез осигурен свободен достъп до тях.
Не се спори между страните, че на 09.04.2025 г. Л. Т. е подал до Агенция по вписванията писмено искане по образец с вх. № 66-00-752/09.04.2025 г. за упражняване на правото на изтриване по смисъла на чл. 17 от Регламента на неизискуемите по закон лични данни (ЕГН, постоянен адрес, личен подпис), съдържащи се в обявения в ТРРЮЛНЦ учредителен акт от 31.08.2016 г. Въз основа на подаденото искане и съставена вътрешна докладна записка от 14.04.2025 г., длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията на 16.04.2025 г. в 18:08:51 ч. е извършило служебно вписване № 20250416180851 по партидата на „Сталимекс“ ЕООД, с което в публичния раздел „актуален учредителен акт“ се обявява нов електронен образ на Учредителния акт от 31.08.2016 г., в който данните за ЕГН, постоянен адрес и подпис на Т. са заличени. Не се спори, между страните, че достъпът до първоначално обявения на 09.09.2016 г. документ с незаличени лични данни е преместен в раздел „история“ на партидата, където визуализирането му е поставено в режим на регистриран достъп (достъпен само чрез квалифициран електронен подпис, цифров сертификат на АВ или ПИК на НАП).
В хода на развилото се пред КЗЛД производство по чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД, Комисията е извършила служебна проверка на интернет портала на ТРРЮЛНЦ, обективирана в констативен протокол от 17.06.2025 г., с която е потвърдено обстоятелството, че към 17.06.2025 г. в раздел „актуален учредителен акт“ документът е със заличени лични данни, а в раздел „история“ предходният акт от 09.09.2016 г. е достъпен само с регистриран достъп. С писмо от 03.07.2025 г. Агенция по вписванията е представила писмено становище, в което се е позовала на чл. 2, ал. 2, чл. 5 и чл. 13, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ и чл. 20 от Наредба № 1 от 14.02.2007 г., поддържайки, че заявителят е бил длъжен да представи препис със заличени данни, а след депозираното искане от 09.04.2025 г. Агенцията е приложила действащите си вътрешни правила и е обявила акт със заличени данни.
Видно от представения по делото Протокол № 82, на редовно заседание, проведено на 18.12.2025

г., КЗЛД е приела жалбата на Л. Т. за редовна и допустима, конституирала е Т. и Агенция по вписванията като страни и е насрочила открито заседание за разглеждането ѝ по същество. Видно от представения по делото Протокол № 19 на заседанието на 11.03.2026 г., проведено в пълен състав от петима членове, при редовно уведомени страни, КЗЛД е разгледала спора по същество и с 5 гласа „за“ е приела решение ППН-01-387/2025 от 15.05.2026 г., с което обявява жалбата за основателна за извършено от Агенция по вписванията нарушение на чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента за периода до 16.04.2025 г. и е наложила имуществена санкция от 2 000 евро на основание чл. 83, § 5, б. „а“ във връзка с чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

При така изяснената фактическа обстановка Административен съд – София град, след като извърши служебна проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, достигна до следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 146, т. 1 АПК. Съгласно чл. 6, ал. 1 и чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламента, Комисията за защита на личните данни е независим държавен орган, който осъществява цялостен надзор и контрол за спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и националния закон, като разглежда жалби на субекти на данни срещу администратори на лични данни и се произнася по тях с решения по реда на чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД. Решението е прието от надлежно сформиран състав на КЗЛД от петима членове съгласно изискванията на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД, при наличие на изискуемия кворум и с единодушно мнозинство от 5 гласа „за“, обективирано в Протокол № 19 от проведеното на 11.03.2026 г. заседание.

Решението отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 АПК. В него са изложени фактически и правни основания за издаването му.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Страните са били надлежно конституирани и уведомявани за всички процесуални действия, осигурена им е пълна възможност да ангажират становища и доказателства по реда на чл. 34 АПК, като са уведомени и за насрочените заседания на 11.02.2026 г. и 11.03.2026 г. в съответствие с Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация.

Спорът между страните се свежда до това дали Агенцията по вписванията има качеството на администратор на лични данни по отношение на публикуваните в ТРРЮЛНЦ дружествени актове, осъществено ли е нарушение на принципа на свеждане на данните до минимум по чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента, чрез осигуряване на свободен достъп до ЕГН, постоянен адрес и подпис на лицето, и какво е правното значение на неизпълненото от заявителя задължение за представяне на заличен препис, както и на последващото заличаване на данните на 16.04.2025 г.

По отношение на качеството на администратор на лични данни следва да се отбележи, че съгласно чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, „администратор“ е физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни. По силата на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ, воденето, съхраняването и осигуряването на достъп до Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ са нормативно възложени на Агенция по вписванията, която осигурява функционирането на регистрите и определя технологичните и организационни средства за достъп до базата данни. Така в практиката на Съда на Европейския съюз и Решение от 04.10.2024 г. по дело C-200/23, постановено по преюдициално запитване на Върховния административен съд на Република България, Съдът на ЕС е постановил (т. 2 от диспозитива и т. 75, т. 82-83 от мотивите), че органът, на когото е възложено воденето на търговския регистър на държава членка и който публикува в този регистър личните данни, съдържащи се в дружествен договор/учредителен акт, е както „получател“ на тези данни, така и техен „администратор“ по смисъла на чл. 4, т. 7 от

Регламента, включително когато актът съдържа лични данни, които не се изискват от правото на Съюза или от правото на съответната държава членка. Съдът на ЕС също така подчертава, че обявяването на актовете и предоставянето на публичен достъп до тях представляват самостоятелни операции по обработване на лични данни, извършвани от регистърния орган в изпълнение на законово възложената му обществена задача, поради което именно Агенцията носи пряка отговорност по чл. 5, § 2 от Регламента за спазване на основните принципи за обработване.
Безспорно е по делото, че Единният граждански номер, постоянният адрес и саморъчният подпис на физическото лице Л. Т. представлява информация, свързана с неговото идентифициране, и съставлява „лични данни“ по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламента. Относно саморъчния подпис това изрично е препотвърдено в т. 4 от диспозитива и т. 134–136 от мотивите на Решението на СЕС по дело C-200/23, където се посочва, че ръкописният подпис на физическо лице носи уникална графична информация и служи за безспорната му идентификация.
Съгласно чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента, личните данни трябва да бъдат „подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват“ („свеждане на данните до минимум“). В националното законодателство този основен европейски принцип е изрично възпроизведен в нормата на чл. 2, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ, съгласно която в ТРРЮЛНЦ обстоятелствата и актовете се обявяват без информацията, представляваща лични данни по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламента, с изключение на информацията, за която със закон се изисква да бъде обявена. Разпоредбите на чл. 119, ал. 1, т. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 115, т. 3 от Търговския закон определят обема на подлежащите на вписване и публично оповестяване обстоятелства за дружествата с ограничена отговорност, като това са имената на съдружниците и управителя, но не и техните ЕГН, постоянен адрес или саморъчен подпис. Следователно публичното оповестяване на ЕГН, личен адрес и подпис на управителя на „Сталимекс“ ЕООД в публикувания учредителен акт на дружеството не е било необходимо за постигане целите на регистърното производство.
Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че Агенцията е действала при обвързана компетентност, както и че единствено заявителят носи отговорност за непредставянето на заличен препис съгласно чл. 13, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ и чл. 20 от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. Както изрично се разяснява в т. 3 от диспозитива и т. 114–115 от мотивите на Решението по дело C-200/23, изискването за запазване на целостта и автентичността на дружествените актове не може систематично да надделява над основното право на защита на личните данни, нито да служи като основание регистърният орган да прехвърля изцяло своите задължения като администратор върху заявителите или субектите на данни. Предвиденото в ЗТРРЮЛНЦ задължение на заявителя да представи препис от учредителния акт със заличени лични данни не дерогира задължението на Агенция по вписванията да осигури достъп до публичния регистър при съблюдаване на принципа за свеждане на данните до минимум. В настоящия случай такъв препис не е представен, но следва да се отбележи, че Агенцията разполага с правни и технически възможности, включително чрез даване на указания или самостоятелно техническо заличаване на неизискуемите данни от публично визуализирания образ, при съхраняване на автентичния оригинал в регистърното досие за целите на контрола при доказан правен интерес.
Горното обосновава извода, че наличието на правни основания по чл. 6, § 1, б. „в“ и б. „д“ от Регламента (изпълнение на законово задължение и изпълнение на задача от обществен интерес) оправдава воденето на регистъра и публикуването на задължителните по закон реквизити на учредителния акт, но не легитимира неограниченото публикуване на

неизискуеми лични данни. Затова настоящият съдебен състав приема, че правното основание по чл. 6 от Регламента не изключва, а предполага кумулативното спазване на принципите по чл. 5, § 1 от Регламента. Наред с това съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ обстоятелствата и актовете се обявяват в регистъра без информацията, представляваща лични данни по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, с изключение на информацията, за която със закон изрично се изисква да бъде обявена, като в действащото законодателство и в частност в Търговския закон липсва изискване за публично оповестяване на ЕГН, постоянен адрес и саморъчен подпис на едноличния собственик на капитала и управител на търговското дружество. Следователно при обявяването на лични данни на физически лица (управител на ЕООД), следва да се спазват както правилата на ТЗ, регистърното производство (чл. 2, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ), така и нормите на Регламент (ЕС) 2016/679.
По изложените по-горе съображения съдът намира, че осигуряването на пряк, свободен и автоматичен достъп до ЕГН, постоянен адрес и подпис на управителя на дружеството за неограничен кръг трети лица безспорно представлява прекомерно обработване, което надхвърля необходимото за публичността на търговското дружество.
Неоснователен е и доводът, че поради предприетото на 16.04.2025 г. заличаване на данните е отпаднал предметът на административното производство и че решението на КЗЛД е безпредметно. В случая за период от над осем години и половина (09.09.2016 г. до 16.04.2025 г.) личните данни на Л. Т. са били обект на незаконосъобразно публично разпространение в разрез с чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламента, поради което КЗЛД правилно и законосъобразно е обявила подадената жалба за основателна, констатирайки извършеното нарушение за периода до 16.04.2025 г.
По материалната законосъобразност на т. 2 от решението на КЗЛД (наложената имуществена санкция):
Съгласно чл. 58, § 2, б. „и“ във връзка с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679 и чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД, КЗЛД разполага с правомощието да наложи на администратора административно наказание, а именно: глоба или имуществена санкция, в допълнение към принудителните административни мерки или вместо тях. Нарушението на основните принципи за обработване на данни по чл. 5 от Регламента, съгласно изричната норма на чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламента, е скрепено с имуществена санкция в размер до 20 000 000 евро или до 4 % от общия годишен световен оборот за предходната финансова година.
Съдът намира, че при определянето на размера на имуществената санкция административният орган не е съобразил в пълнота всички относими смекчаващи отговорността обстоятелства по смисъла на чл. 83, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 и изискванията на чл. 83, § 1 от Регламента за пропорционалност и съразмерност на наложеното наказание. Действително, като отегчаващи обстоятелства правилно са отчетени значителната продължителност на периода, през който документът е бил публично достъпен, обстоятелството, че ЕГН, постоянният адрес и саморъчният подпис разкриват висока степен на идентифицируемост. Същевременно обаче е налице значителен превес на смекчаващите обстоятелства, доколкото е засегнат само един субект на данни, липсват каквито и да било доказателства или твърдения за настъпили имуществени или неимуществени вреди за физическото лице, обработваните данни не

попадат в специалните категории по смисъла на чл. 9 от Регламента. Наред с това следва да се вземе предвид обстоятелството, че администраторът е предприел незабавни фактически и технически действия на дата 16.04.2025 г., като доброволно е преустановил нарушението чрез публикуване на препис със заличени данни и ограничаване на достъпа до първоначалния образ само в режим на регистриран достъп, както и че е оказал пълно съдействие на надзорния орган в хода на административното производство.
При тези данни съдът намира, че първоначално определената от надзорния орган имуществена санкция в размер на 2 000 евро се явява завишена и несъответстваща на тежестта на деянието с оглед неговите специфики и своевременното му преустановяване. За постигане целите на индивидуалната и генералната превенция и за спазване на изискването по чл. 83, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 за ефективност, пропорционалност и възпиращ ефект на наказанието, съразмерна се явява имуществена санкция в размер на 1 000 (хиляда) евро. Според настоящия съдебен състав този размер е достатъчен да мотивира администратора към стриктно спазване на правилата за защита на данните, без да надхвърля границите на необходимото и справедливото.
Поради това оспореното решение на КЗЛД следва да бъде изменено в неговата т. 2, като размерът на наложената имуществена санкция бъде намален от 2 000 евро на 1 000 евро, а жалбата в останалата ѝ част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 37 от Закона за правната помощ, на ответника Комисия за защита на личните данни следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, съобразено с обема на осъществената процесуална защита и предвид частичното уважаване на жалбата, в размер на 100 евро.
Разноски следва да се присъдят и в полза на Агенцията по вписванията съобразно уважената част на жалбата, които съдът определя на 50 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция по вписванията против т. 1 от решение № ППН-01-387/2025 от 15.05.2026 г. на Комисията за защита на личните данни част, като неоснователна.
ИЗМЕНЯ Решение № ППН-01-387/2025 от 15.05.2026 г. на Комисията за защита на личните данни в частта по т. 2, с която на основание чл. 83, § 5, буква „а“ във връзка с чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Агенция по вписванията е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) евро, като НАМАЛЯВА размера на наложената имуществена санкция от 2 000 (две хиляди) евро на 1 000 (хиляда) евро.
ОСЪЖДА Агенция по вписванията да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 100 евро (сто евро), представляваща разноски по делото.
ОСЪЖДА Комисията за защита на личните да заплати на Агенция по вписванията сумата

в размер на 50 евро (петдесет евро), представляваща направени по делото разноски.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
СЪДИЯ: